

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δεύτερός μας χρόνος είναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ὁ Ρωμῆ ὅς τὴν ἐβδομάδα — μόνο μὴ φορὰ θὰ θγαίνῃ,
κι' ὅταν ἔχω ἔξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ καταβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιὰτὶ δὲν τοὺς ἀνέχομαι,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δεκαοκτὼ Μαΐου,
χαῦρα τοῦ Υπουργείου.

Χίλια διακαῖσα ὀγδοῆντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρῖμα μὲ πονέντε.

Δὲν θὰ ἔχουμε τετῆρια — ὅπως πρὶν καὶ ν-αραβέρια.
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμὲ.
Μέσ' στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆ ὅς μας μὴ δακάρει
κι' ἄς τὴν δίνῃ ὁποῖος θέλει — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Ἐξήντα νούμερο κι' ἐννιά,
καὶ τὸ Κουβέρνο ὅτ' ἀ πανιά.

Οἱ «Καιροὶ» φωτιά καὶ λάβα,
κάτι λάκκον ἔχ' ἢ φάβα.

Ὁ Κανελλίδης τῶν «Καιρῶν» γνωστὸς ἐκ τῶν προτέρων,
ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος τῶν οἰκονομολόγων,
τοῦ Σγούτα ὁ ἀπόστολος, τῆς Κηφισσιᾶς ὁ γέρον,
ὁ ἐκ τοῦ Κεντρικοῦ κι' αὐτὸς—ὅταν δὲν γράφῃ—τρώγων,
ὁ ἀνθρωπος τῶν φοβερῶν σχεδίων καὶ τῶν σάλων,
ὁ τόσων γνώσεων μεστός, ἀλλὰ καὶ πλήρης κάλων.

Ὁ ἔχων εἰς τὰς φλέβας του τοῦ Ἄραβος τὸ αἷμα,
τοῦ Λάκωνος τὴν ἔξαψιν, τοῦ ἵππου τὴν καρδίαν,
τὸ βράδιμα τοῦ λέοντος, τοῦ ἀετοῦ τὸ βλέμμα,
κι' ἐν γένει ἐν τῇ φύσει του πολλὴν θηριωδίαν.
Ὁ ἀναμιννυόμενος εἰς ὅλα τὰ τοῦ κράτους,
κι' ἴσως ὁ μόνος εἰδικὸς καὶ γιὰ τοὺς ἀποπάτους.

Αὐτὸς ὁ ἡμιάνθρωπος ὁ πλήρης μυστηρίου,
μετέβαλε τὴν φύσιν του ἐσχάτως εἰς κουνούπι,
κι' ὑπὸ τὴν τραγικὴν μορφήν του πτερωτοῦ θηρίου
θέλει νὰ μπῇ ἀκράτητος ὅτ' ἡ μύτη τοῦ Τρικούπη,
ὀλῶσας ὄρκον κατ' αὐτοῦ ζωῆς τε καὶ θανάτου,
διότι τὸν ἐστέρησε λ ο υ φ ἐ ζωτικωτάτου.

Κι' ἰδοὺ τί τοῦ σοφίζεται εἰς τοὺς «Καιροὺς» νὰ γράφῃ:
«Γνωρίζομεν καὶ εἴμεθα ἐν πλήρει πεποιθήσει
»πῶς ὁ Τρικούπης, προσπαθῶν τὸ καθεστὸς νὰ βλάψῃ
»καὶ τὸ ταμεῖον εἰς ἡμᾶς οὔτε στιγμὴν ν' ἀφήσῃ,
»ἐχάρισε περιστροφὸν εἰς Ἀλβανὸν ἀντάρτην,
»ὥς κι' ἔνα γεωγραφικὸν τῆς Ἀλβανίας χάρτην»...

Κι' ἐφημερίδες μερικαὶ μ' ἄκραν ἀπελπισίαν
τὸ γεγονὸς ὡς ἐγκλημα φοικτὸν χαρακτηρίζουν...
Ἰδοὺ, φωνάζουν, εὖρομεν ἐκ νέου προδοσίαν
καὶ τὰ ἱμάτια αὐτῶν ἔξω φρενῶν ξεσχίζουν.
Καὶ ὡς κηφήνων ἀντηχεῖ περιβομβούντων σιμῆνος,
ὁ χάριτης, τὸ περιστοφον, κι' ὁ Ἀλβανὸς ἐκεῖνος.

Πῶς τάχα τὸ περιστοφον ὁ Ἀλβανὸς νὰ πάσῃ;
πῶς ὁ Τρικούπης πρὸς θεοῦ περιστοφον νὰ δώσῃ;
ἄραγε τὸ περιστοφον νὰ ἔχῃ καὶ φικάρι;
καὶ τὸ περιστοφον αὐτὸ ἔμπορεῖ καὶ νὰ σκοτώσῃ;
Κι' ὅταν βροντᾷ ἀκούεται, ἡ πέφτει ὑποκόφως;
διότι τότε θὰ κριθῇ τὸ ζήτημ' ἀντιστόφως;

Καὶ οὕτω ἡ συζήτησις πολὺ περιστρέφῃ
ὅτ' ὁ φοβερὸν περιστοφον καθὼς καὶ εἰς τὸν χάρτην,
κι' ὅ,τι καθένας σκέπτεται ἀμέσως καὶ τὸ γράφει,
ἔξ ἄλλου δὲ κι' ὁ Κατσανδρῆς δὲν βοῖσκει τὸν ἀντάρτην.
Ἀλλ' οὔτε τὸ περιστοφον ἀκόμῃ δὲν εὐρέθη,
κι' ὀλίγος μόνον ταραμῆς τυχαίως κάτεσχέθη.

Καὶ τώρα δύναται καθεὶς εὐκόλως νὰ προῖδῃ
πῶς μὲ τοιαύτας τῶν «Καιρῶν» λαμπρὰς ὑπηρεσίας
λουφές τις ἐτοιμάζεται καὶ γιὰ τὸν Κανελλίδην,
μὲ τὴν γνωστὴν του ἀπειλὴν ἰδίᾳς ἀνταρσίας.
Ἄν δηλαδὴ ἀνωφελῶς τόσας θυσίας κάνῃ,
νὰ στρέψῃ τὸ περιστοφον καὶ κατὰ Δελφυγιάνην.

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΝ
ΟΛΙΓΟΝ ΤΙ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟΝ

(Ρεμβάζει ο Πρωθυπουργός με ανοικτό το στόμα, και 'στό δεξί του το πλευρό έχει τον Κόντε Ρώμα. Ο κύριος Ζυγκμαλός σάν νύφη καμαρόνει, και σιγήσει το μουστάκι του και κάποτε θυμόνει' ο Σπήλιος Αντωνόπουλος κρυφή κουβέντα κάνει περί πραγμάτων σοβαρών μετά του Δελιγιάννη, ο δε των Στρατιωτικών άγρίως ρουθουνίζει, κι' ο Παππαλαχανόπουλος τη μύτη του σκαλίζει. Είναι σχεδόν μεσάνυχτα και λάμπει το φεγγάρι, όποτεν ο Πρωθυπουργός σηκώνεται με χάρη, στέκει εμπρός 'στούς Υπουργούς μ'έννεα υποκλίσεις, και άρχινά περί πολλών να διδή εξηγήσεις.)

- Α.—Αγαπητοί μου κύριοι, πλήρης χρηστών ελπίδων έστειλα διακοίνωσιν έκ δώδεκα σελίδων 'στον σεβαστόν μοι Γλάδστονα, καθώς θα μάθουν ό- δια τα παρατάγματα τα έν Φιλιππουπόλει. [λοι, 'Ελπίζω δε ό άρχηγός των ευγενών Ουίγων αὐτήν την διακοίνωσιν να την ιδή όλίγον και όλα μας τα δίκαια ύπ' όψιν του να λάβη, αν και φοβούμαι τίποτα πώς δεν θα καταλάβη. Κι' όταν έπήγα πρό τινος καιρού εις Βερολίνον ως μόνος αντιπρόσωπος του έθνους των 'Ελλήνων, και όταν 'στό Συνέδριον ή γλώσσα μου έλύθη, ό μακαρίτης Βήκονσφηλδ εύθης άπεκραιμήθη. Αυτό φοβοίμαι, κύριοι, μήπως συμβή και τώρα... αλλά ταχέως, βλέπετε, παρέρχεται ή ώρα, και πρέπει να εισέλθωμεν άμέσως και εις άλλα, διότι έχομεν πολλά ζητήματα μεγάλα.
- Ζ.—Μά πριν την διακοίνωσιν να στείλετε άκόμη, έπρεπε να όωτήσετε και τη 'δική μου γνώμη.
- Α.—'Ω! μίλλ παρδόν, αγαπητέ, και να με συγχωρήτε, αλλά έπείγουσιν οί καιροί, καθώς παρατηρείτε. Έν τούτοις σάς ύπόσχομαι εις άλλας περιπτώσεις πώς θα συντάσσωμεν μαζί και τας διακοινώσεις. Τι λέγετε περί αὐτοῦ και σεις, καλέ μου Κ ό ν τ η;
- Ρ.—'Ω! σάς συγχάριζα, κύριε Πρωθυπουργέ, τρώντι, αλλά κι' εγώ με νέα Κρούα έξώπλισα την Κί σ σ α ν.
- Α.—Ανέκαθεν οί Βούλγαροι αντίπαλοί μας ήσαν, μά τώρα πλέον έφθασαν εις τό μη περαιτέρω...
- Ι.—Διά την διακοίνωσιν έκ βάθους σάς συγχάριζα.
- Α.—'Η Φιλιππούπολις, μισρά κι' ώρασιότατη κόμη, λιμένα έχουσα ευρύν και Ναύσταθμον άκόμη, με χιλιάδας είκοσι κι' επέκεινα κατοίκων, με άφθονίαν μωρεών και μεταξοσκωλήκων, πόλις λαμπρά, έμπορική, και ίσως έκ των πρώτων, κι' όριζομένη προς Δυσμάς, Ανατολάς και Νότον...
- Μ.—Μά επί τέλους, κύριε Πρωθυπουργέ, θα φύγω... θα με αφήσης, άδελφέ, να όμιλήσω 'λίγο;
- Α.—'Ω! μίλλ παρδόν, αγαπητέ... τι θέλετε να 'πήτε;
- Μ.—Μά μήπως με άφινετε!... Σεις μόνον όμιλείτε.
- Α.—Μή θέλετε να κάμωμεν και σεις έπιστρατείαν;
- Μ.—'Εγώ ζητώ ν' αύξήσωμεν άμέσως την θητείαν.
- Α.—Μά δεν συμφέρ' ή αύξησης καθόλου εις τό κόμμα. Τι λέγετε περί αὐτοῦ και σεις, 'Ροβέρτε Ρώμα;
- Ρ.—Δέν μās συμφέρει βέβαια...
- Σ.—Βεβαίως δέν συμφέρει.
- Π.—Διότι ως 'στό κόκκαλο θα φθάση τό μαχαίρι.

Ζ.—'Άλλως κι' εγώ άντέταξα εις τίσας άντιρρήσεις ν' ακολουθοῦν οί μαθηταί τās τακτικές άσκήσεις υπό την επιμέλειαν συντόνου έποπτείας, και τούτο φέρει αύξησιν, ούτως ειπείν, θητείας.

Μ.—Διπλόν άφού δέν θέλετε, άμέσως παραιτούμαι, αν και γι' αὐτό σάς βεβαιώ κατάκαρδα λυπούμαι.

Α.—'Άλλ' όμως επιμένετε, αγαπητέ, άκόμη;

Σ.—Θέλετε να προστάξωμεν να φέρουν 'λίγο ρώμι;

Α.—Σομάδαν μήπως θέλετε;

Ρ.—Θέλετε τίποτ' άλλο;

Μ.—'Ας ήναι, την παραιτησιν προς ώραν αναβάλλω, γι'α να μη γίνω, κύριοι, καταστροφής αιτία, κι' ας πάη πι'α στό διάολο κι' ή τριετής θητεία.

Π.—Περί τούτων έλαφρών μην πιάνεσθε πραγμάτων, άφού θα γίνη 'γρήγορα κανυγās περί χρημάτων.

Ζ.—'Ιδαι' αλήθεια 'στούς «Καιρούς» του Πέτρου Κα- [νελλίδη

πώς ό Τρικούτης πονηρόν διενεργεί παιχνίδι; πώς ταραχάς άνακινεί εις την Μακεδονίαν, και εις την 'Ανω Αίγυπτον και Κάτω 'Αλβανίαν, όπως μās φέρη δι' αὐτών εις σύγχυσιν και ζάλην, και ούτως εις τα πράγματα να εισπηδήση πάλιν;

Α.—'Ω! ναί, τό έμμεθα γι'εγώ, μόν σέρ άμί, και φρίττω, άλλ' ό Τρικούτης πάντοτε μαῦρος προδότης ήτο. Ούχ ήττον άπεφάσισα έν πάση συνειδήσει να στείλω έξω άνθρωπον δια ν' άντενεργήση.

Ρ.—Λαμπρά ιδέα!...

Σ.—Βέβαια, ιδέα λαμπροτάτη!

Π.—Τι να σάς 'πώ!...μου 'γνώμισε γι'α χρήματα τό μάτι.

Α.—'Εσκέφθην, δίχως όφθαλμός άνθρωπου να τούς ιδη, να στείλωμεν τον Πετμεζάν μετά του Κανελλίδη.

Ρ.—Λαμπρά, ώραία έκλογή!...

Είν' άνθρωποι με πίστιν. Μ.—Σας βεβαιώ πώς έκλογήν έκάματε άρίστην.

Α.—'Ο Κανελλίδης, έμπειρος και πολυπράγμων τόσον, και εις τον Γοῦρκον άλλοτε, τον στρατηλάτην 'Ρώσ- [σον,

όταν οί 'Ρώσοι, κύριοι, τούς Τούρκους έπολέμων, έγραφε ως και από πού να διαβή τον Αίμον...

Ζ.—Τους θεωρούμεν και τούς δη'ό καθ'όλα καταλήλους.

Α.—'Ανακινώσατε αὐτά και εις τούς άλλους φίλους.

Ρ.—Ναί! όφθαλμοί δι'όφθαλμών κι' όδόντες δι'όδόντων.

Π.—'Αλήθεια πώς σάς φαίνονται και τα περί προσόντων;

Α.—'Αγαπητοί μοι κύριοι, σάς λέγομεν συντόμως πώς πρέπει να καταργηθή ό γρήγορα ό νόμος, διότι άδικούμεθα, διότι άδικούμεν, διότι και τούς φίλους μας καταδυσασαρευόμεν, διότι δέν εύρίσκονται ως τώρα 'Αστυνόμοι, κι' οί πέντε Φαρμακόπουλοι μένουσιν άργοί άκόμη.

Π.—'Εγώ νομίζω πώς κανείς δέν θα μās κατακρίνη, αν μι'α μικρά παράβασιν αὐτοῦ του νόμου γίνη. 'Εξάδελφοί μου προσφίλεις έκ των Μολάων φθάνουν, κι' όλοι πικρά παράπονα νυχθημερόν μου κάνουν, άλλ' όμως τα ταξείδια των πηγαίνουν εις τον βρόν- [τον,

καθόσον οί εξάδελφοι στεροῦνται των προσόντων. 'Εκτός δε τούτου όβολόν δέν έχει κι' ό Ταμίας.

Α.—Και ήδη ας εισέλθωμεν 'στό τής Οικονομίας.

Π.—'Αλλά τό παρακάματε, Πρωθυπουργέ του κράτους, με τόσους σας λογαριασμούς οικονομικωτάτους.

Ο άντάρτης των «Καιρών»
μ' ένα ύφος τρομερόν.

Οικονομία άπ' έδω καὶ ως κι' άπ' εκεί πέρα, και καθυποδίζομεν μ' αὐτάς κοπανιστόν άέρα, έν' άνάγκην έχομεν χρημάτων και δαπάνης, και άνεν τού των τίποτα δέν εμπορεύς να κάνης. 'Εγώ τα μέτρα σας αὐτά δέν τα καταλαμβάνω, κι' οίκονομίας πουθενά δέν εμπορώ να κάνω. Και πώς τούς πατριώτας μου θα τούς τροφοδοτήσω; και πώς τούς εξαδέλφους μου θα τούς οικονομήσω; Αὐτή δέν είναι, κύριοι, κατάστασις πραγμάτων, κι' αν εξακολουθήσετε να φείδεσθε χρημάτων, εγώ χωρίς αναβολήν άμέσως παραιτούμαι, αν και γι' αὐτό σάς βεβαιώ κατάκαρδα λυπούμαι. (Έν' τοιαῦτα με θυμόν ό ύπουργός φωνάζει, χωρίς να θέλη μι'α γροθιά του Κόντε κατεβάσει, ό δε 'Ροβέρτος θυμωθεις σηκώνει τό μπαστούνι, κι' ό κύριος Πρωθυπουργός σημαίνει τό κουδοῦνι.)

Α.—Δέν συμφανόμεν δυστυχώς 'στά μέτρα μας καθόλου, και βλέπω ότι έχομεν άνάγκην πρωτοκόλλου, εις τό όποιον και οί έξ ήμεις να όρισθώμεν καθ'άπαντα τόν βίον μας πώς δέν θα χωρισθώμεν. Λοιπόν πώς την εύρίσκετε αὐτήν μου την ιδέα;

Ρ.—'Εξάίρετον...

Μ.—Μοναδικήν...

Σ.—Πραγματικώς σπουδαίαν.

(Κι' ό Αντωνάκης σιγά σιγά αὐτό συγκρατεῖ έν' ό την μάστιγν κόμην του άμέριμνος ωπυεύει.)

Α.—'Εμείς λοιπόν οί ύπουργοί του έθνους των 'Ελλήνων έν μέσφ πείνης και λιμοῦ και φοβερών κινδύνων θμνύομεν μι'α φωνή κι' έν πάση συνειδήσει καμμία δυσάρεστος πώς δέν θα μās χωρίση πώς αίρεται διά παντός ή τριετής θητεία, πώς εις την γνώμην καθενός θα δίδετ' αύθεντία, πώς θα ήρησώμεν πιστότατα τό κόμμα, πώς πάντοτε θα ήμεθα μία ψυχή, έν σώμα, πώς πάτα οί κο νο μι κ ή άρχή θα καταρρεύσιν, ό Παππαλαχανόπουλος αν δέν συγκρατανεύσιν, και ότι θα τρεφώμεθα δαπάναις τής πατρίδος, μέχρι τής τελευταίας μας του αίματος θανάτος. Ορνύετε;

Ολ.—Ορνύομεν...

Α.—Τώρα λοιπόν άφήτε τās μεταξύ μας έριδας, κι' εύθης ύπογραφήτε. (Οί πάντες ύπογράφονται με τόσην προθυμίαν, έν' ό τά όρολόγια σημαίνουν ώραν μίαν, κι' έν' ό σιγή έπικρατεί βαθεία και μεγάλη, ό Κόντε Ρώμας έξαφνα «'Αβε Μαρία» ψάλλει.)

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Φ.—Λοιπὸν τὰ ξέρεις, Περικλῆ, πῶς πάλι παρητήθη, ἀλλ' ὅμως ἡ παραιτήσις ἀμέσως ἀνεκλήθη, καὶ ἔγινε καὶ πρωτόκολλον, νομίζω, σὺν τοῖς ἄλλοις, καὶ λέγουν πῶς ὑπέγραψε καὶ ὁ Μαυρομιχάλης. Συγχρόνως διωρίσθησαν καὶ μερικοὶ Νομάρχαι, ἔξ ἄλλου δὲ ἐπαύθησαν ὀλίγοι τμηματάρχαι, καὶ ἂν ὁ Ἑκτωρ, κύριε, δὲν ἤθελ' ἀποθάνῃ, θαρρῶ δὲν θὰ διώριζαν καὶ τὸν Καρακατσάνη.

Π.—Τι μοῦ τὰ λές, μωρέ, αὐτά;

Φ.—Γιὰ νὰ διασκεδάσης. Ξέρεις λοιπὸν πῶς ἤλλαξε ἡ τῶν πραγμάτων φάσις, ὁ δὲ Γεννάδης παύεται ἐν τῇ Φιλιπποπόλει, καὶ ἀναδιοργανίζονται τοῦ Ναυτικοῦ οἱ στόλοι, καὶ ἐν γένει ἐπελεύσονται μεταβολαὶ ποικίλαι, καὶ κάτω τὰ θωρακωτὰ καὶ ζήτω αἱ τορπίλαι. Γιὰ τοῦτο ἔγραψ' ὁ Οὐγγὼ «Ἐργάτας τῆς

[Θαλάσσης.]»

Π.—Τι μοῦ τὰ λές, μωρέ, αὐτά;

Φ.—Γιὰ νὰ διασκεδάσης. (Ἐξ ἄλλου δὲ ὁ Σύλλογος ὁ τῆς Ὁμοσπονδίας σπουδαῖα κατεργάζεται ἀνευ τινὸς ἀδείας, καὶ λέγουν τὰ συμφέροντα τοῦ κράτους πῶς προδίδει...

αὐτὰ τὰ ἔμαθα προχθὲς ἀπὸ τὸν Κανελλίδη. Ἐκτὸς δὲ τούτου ἔμαθα πῶς ὁ Τρικούπης φεύγει καὶ μὲ τὸν Κανελλόπουλο ὀπλαρχηγὸς θὰ ἔβγῃ, διότι ὡς πολιτικὸς κατεποντίσθη σφόδρα, καὶ θ' ἀνακτήσῃ, φίλε μου, τὴν φήμην του 'στὴ Σκόδρα.)

Π.—Ὡστε λοιπὸν προβλέπονται παντοῦ ἐπαναστάσεις. Φ.—Ἐγὼ 'στὰ λέω, βρέ, αὐτὰ γιὰ νὰ διασκεδάσης. (Ἀπὸ τῇ Σκόδρα τὸ λοιπὸν καὶ 'στὴν κορφή κανέλα θὰ κυματίσῃ, Περικλῆ, ἡ ἄσπρη φουστάνελα. Ξέρεις πῶς εἶμαι γραμματεὺς καὶ ἐγὼ τῆς Ἀλβανίας.)

Π.—Μωρὲ τί λές;

Φ.—(Κὶ ἐργάζομαι μετὰ μονομανίας.)

Π.—Ἐ;

Φ.—(Ἐξῆ καὶ ξερό)...

Π.—

Φ.—

Λοιπὸν;

Λοιπὸν ἐγὼ πηγαίνω, καὶ εἰς τὴν Φιλιππούπολιν ταχέως σὲ προσμένω. Ξέρεις πῶς κατεπάτησαν τὴν ἐθνικὴν σημαίαν οἱ Βούλγαροι μετὰ κραυγῶν κοντὰ 'στὴν προκυμαίαν,

Τοῦ Ῥωμοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσ' ἀπὸ τυπογραφεῖο τοῦ Σταυρινοῦ κατέβη — κ' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει μετ' ἡς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἕνα κάποιον Φαρμακεῖον,

καὶ ἴσως θὰ κατεστρέφετο ὁ πληθυσμὸς μας ὅλος, ἂν δὲν περνοῦσε ἀπ' ἐκεῖ ὁ τῆς Ἀγγλίας στόλος.

Π.—Μωρὲ ἡ Φιλιππούπολις δὲν ἔχει προκυμαίαν.

Φ.—Καὶ ὅμως κατεπάτησαν τὴν ἐθνικὴν σημαίαν.

Π.—Λέγε λοιπὸν...

Φ.—

Τί νὰ σοῦ πῶ;

Π.—

Τὰ περὶ Ἀλβανίας.

Φ.—Οἱ Βούλγαροι ἐστράτευσαν κατὰ Μακεδονίας, καὶ λέγουν ὅτι τοὺς ὠθεῖ ὁ κύριος Τρικούπης...

Αὐτὸ μοῦ τόπε, Περικλῆ, ὁ δικηγόρος Στιούπης.

Π.—Ἀλλὰ τί σκέπτεται μ' αὐτὰς τὰς ταραχὰς νὰ κάμῃ.

Φ.—Σφοδρὰν ἀντιπολίτευσιν κατὰ τοῦ Δεληγιάννη.

Π.—Μωρὲ τί λές;

Φ.—

Σ' ὀρκίζομαι, νὰ θάψω τὸν Σταυρίνη.

Ἐκτὸς δὲ τούτου ἐπανεσαν, νομίζω, καὶ τὸν Σούλη.

Π.—Ποιὸν Σούλη;

Φ.—

Τὸν Μηχανικὸν καὶ πρῶτον ὁδοστάτην.

ἂν καὶ ἔδειξε διαγωγὴν, ὡς λέγουν, λαμπροτάτην.

Π.—Ἐ;

Φ.—(Ἐξῆ καὶ ξερό.)

Π.—

Λοιπὸν;

Φ.—

Λοιπὸν ἐγὼ θὰ μείνω.

καὶ ἴσως πάω, Περικλῆ, ἀργότερα 'στὴν Τήνη. Ἔνεκα τούτων, φίλε μου, τῶν σοβαρῶν πραγμάτων, κατὰ τὸν περὶ ἐκλογῶν καὶ τὸν περὶ τμημάτων,

ἔγιναν καὶ τὰ τμήματα ἐν ἡσυχίᾳ τόση, καὶ ὁ καθέννας ἔρχεται τὸν ὄρκον του νὰ δώσῃ.

Ἀλλὰ καμπόσοι βουλευταὶ νὰ ὀρκισθοῦν δὲν θέλουν, καὶ αὐτὸν τὸν ὄρκον, Περικλῆ, ἐντόνως ἀπαγγέλλουν:

«Ὀρκίζομαι 'στὸ Σύνταγμα καὶ 'στὴν βουλήν τοῦ κράτους, πῶς δὲν θὰ σεβασθῶ ποτὲ τοὺς Μεγαλειοτάτους,

πῶς δὲν πιστεύω τίποτα, πῶς τίποτα δὲν ξέρω, μὲ πᾶσαν ἐπιφύλαξιν διὰ τὰ παραιτέρω.»

Π.—Ἐσὺ πιστεύεις εἰς Χριστόν;

Φ.—

Τί δύναμαι νὰ πράξω;

Π.—Καὶ ἀποτάξῃ Σατανᾷ;

Φ.—

Βεβαίως ἀποτάξω,

καὶ εἶμαι ἄγρυπνος φρουρὸς Συντάγματος καὶ Νόμου. Π.—Μολὼν λοιπὸν λαβὲ σβερχιαῖς, κοπρόσκυλο τοῦ δρόμου.

Γεῦμα ἐξοχικόν,
πολὺ ὁωμαντικόν.

Ἐστὶν Κηφισσιὰ, 'στῆς Ἡύρας τὸ ζωογόνον γεῦμα ὁ Παρνασσὸς θὰ δώσῃ τὸ τακτικὸν τοῦ γεύματος αὐριον ἡμέραν κατὰ τὸ μεσημέρι, καὶ ἂν πᾶν τὰ μέλη ὅλα μ' ἔξῃ δραχμὰς 'στὸ χέρι.

Εἰς τὸ κτήμα Παππαδάκη, 'στὸς Ἀμπελοκήπους πέρα, εἰς τοῦ Περίωργου Φιλοσόφου τὴν λοκάντα, ὅτι θέλετε θὰ βρῆτε πρασινάδα καὶ ἀέρα, τὴν γνωστὴν, φιλοσόφου καὶ μεζέδες καὶ ρετσίνα θαυμαστῇ.

Καφενετῶν Ἐσθ' Φρονούντων — νύκτα μέρα συζητούντων, μετὰ κάληδες καμπόσους, — πατζατζήδες ἄλλους τόσους, μ' ὀρητήρια σάντουρια — καίμια μάνδρα με γαϊδούρια.